

[Eise-Merete Ross.]

den hjemmel, han har til at bestemme, at et i udlandet fastsat bidrag kan inddrives her i landet.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til en grundig og kritisk behandling i udvalget.

Erik A. Jensen: Det lovforslag om inddrivelse af underholdsbidrag, som vi i dag har til første behandling i det høje ting, er blevet til på baggrund af arbejdet i det af justitsministeriet i 1955 nedsatte udvalg, som fik til opgave at undersøge, om der var brug for ændringer i de gældende love, hvad inddrivelse af familieretlige underholdsbidrag angik. Af betænkningens afsnit IV, hvor udvalgets hovedsynspunkt er udtrykt, fremgår det, at man finder, at inddrivelse af bidragene foregår så effektivt, at der næppe er mulighed for at øge denne mærkbart. Alligevel har udvalget fundet det hensigtsmæssigt at stille forslag om en ændring af bestående love, dels af forenklingshensyn, dels som en ajourføring af gældende satser.

Jeg synes, der er grund til at udtrykke tilfredshed med, at udvalget har gjort sit arbejde så godt, at den højtærede justitsminister har kunnet fremsætte sit lovforslag så nær op ad udvalgets udkast til lov, at det kun er noget uvæsentligt, som ikke er medtaget i lovforslaget.

Til dette lovforslags gennemførelse skal jeg tilsige mit partis velvillige medvirken, men vil dog ved denne behandling fremkomme med et par bemærkninger.

Af lovforslagets § 5 fremgår det, at bidrag kan inddrives ved tilbageholdelse i skyldnerens lønning eller andet arbejdsvederlag, og derefter følger en større opremsning af muligheder som provision, tantieme, gratiale, pension, ventepenge, feriegodtgørelse o. s. v. Når nu udvalget har haft det rationelle og en forenkling af lovteksten for øje, ville så ikke hele § 5, stk. 1, have været dækket, dersom man efter arbejdsvederlag havde indføjet: „som i øvrigt i alle former for indkomst, herunder også renter af båndlagte kapitaler“? Det er muligt, at dette ikke lader sig sige så kort, som jeg her er inde på, men det vil den højtærede justitsminister sikkert give mig besked på.

Af § 8 synes jeg ikke det helt klart frem-

går, hvem det er, der er erstatningspligtig. Er det arbejdsgiveren alene, eller kan det tolkes sådan, at der også er tale om den, der udbetaler vedkommendes løn, f. eks. en chef for et lønningskontor eller en kasserer f. eks. i etaterne? Jeg spørger, fordi det i § 7 ganske tydeligt er sagt: „Den arbejdsgiver, som har modtaget pålæg om tilbageholdelse i løn . . .“, medens der i § 8 står: „Den, der har modtaget pålæg om tilbageholdelse i løn m. v., er erstatningspligtig . . .“. Det tror jeg også den højtærede minister skulle give besked på.

Af § 10 får jeg opfattelsen, at der kun kan blive tale om afsoning af bidrag, dersom den bidragsberettigede anmoder derom. Er dette rigtigt, forekommer det mig, at der er en mangel her, idet den offentlige myndighed, som dog har udlagt eller kan komme til at udlægge bidraget for skyldneren, også burde have ret til at kræve afsoning af bidraget, når man nu har disse afsoningsregler nedfældet i loven.

§ 17, som er en fastholden af den nugældende lovs § 19, er ganske klar og tydelig, og den er jeg godt tilfreds med. Blot ville jeg gerne rent personlig have lov til at have mine tvivl om, hvorvidt det i en tid som den, vi gennemlever, med god beskæftigelse er rigtigt at indsætte folk til afsoning af bidrag. Jeg tænker her på den alimentant — det er måske bedre at sige bidragyder; der kan også være tale om andet end netop børnebidrag — på den bidragyder, der står i arbejde, og som af andre grunde end de rent økonomiske ikke opfylder de forpligtelser, som er ham pålagt. Der er her for mig at se ingen, der opnår nogen fordel af afsoningen. Der bliver derimod tale om en indtægtsnedgang, og dermed skaber man en adgang til på denne baggrund at give bidragyderen et godt kort på hånden til at ansøge om lempelser i betalingsvilkårene. Dette er der ingen der har fordel af.

Jeg kunne bedre tænke mig, om man i vore skattelove kunne finde frem til at indføje en bestemmelse om, at det beløb, en bidragyder er i restance med ved årets udgang, bliver tillagt hans statsskat for det kommende år og følgelig underlagt denne skattelovs bestemmelser om inddrivelse over vedkommendes lønning på hans arbejdsplads. Ved at lægge den skyldige sum oven